

get om ham. Jeg erkjender fremdeles, at Udvalget efter den Maade, hvorpaa det har opstillet Reglerne i Vædringsforslagene under Numrene 50, 51 og 53, har været betænkt paa at værne om den saaledes fraværende og muligvis endnu eksisterende Arvings Lørd, idet man jo for det Første har gjort Voets Ublevering til Arvingerne afhængig af en Kjendelse af Skifteretten, for at der er overvejende Sandsynlighed for, at den fraværende Arving er død, og dernæst har forbudt, at der skal udstedes Arve-Proklama, og foreslaaet, at, forinden Proklama er udløbet, eller den paa-gjældende Arving har ladet møde paa Skiftet, maa Voet ikke deles. Det som imidlertid vækker min Betænkelighed ved dette Forslag, og som gjør, at jeg maa udtale mig imod det, er den Omstændighed, at der i Lovgivningen mangler Regler, som kunne tjene til Vejledning for Skifteretten ved den Afgjørelse, hvorefter der her er Tale. Det siges i Vædringsforslaget under Nr. 50, at det er Skifteretten, der har at prøve de Oplysninger, som Arvingerne derom fremsætte, og derefter har den da efter Forslaget under Nr. 4 at afgjøre, om der er overveieende Grund til at antage, at han er død eller ikke, men saa længe som der ikke i Lovgivningen findes Bestemmelser, som kunne tjene til Vejledning for Skifteretten i denne Retning, vil dette dog for en væsentlig Del bero paa et Skjøn, og det forekommer mig, at det er noget betænkeligt i det Slags Sager at lade et Skjøn af Skifteretten være det Afgjørende, da det jo kan stille sig meget forskjelligt, efterom det er den ene eller den anden Skifteret, der faar med Sagen at gjøre. Jeg vilde derfor anse det for at være naturligt, om man afventede nærmere Bestemmelser i Lovgivningen om, i hvilke Tilfælde en fraværende Person skulde have Forudsætning imod sig, det vil sige, i hvilket Tilfælde det skulde antages, at han var død, saa at man altsaa indtil videre betragtede ham som død, hvilket naturligvis ikke udelukker, at der i Forbindelse dermed alligevel kunde blive at træffe saadanne Foranstaltninger, som der nu fremstilles i Forordningen af 11te September 1839 og tilbids ogsaa i Udvalgets Forslag under Nr. 50, 51 og 53 for at sikke ham, dersom han ikke desto mindre maatte vende tilbage eller vise sig at være i Live. — Forslaget under Nr. 5 hører til de ikke ret mange Forslag, imod hvilke jeg bestemt maa udtale mig. Jeg kan ikke Andet end ligesom det ærede Medlem for Sørg Amts 2den Valgkreds (Alberti) finde, at man ved dette Forslag vilde begaa en ligesom uretfærdighed imod enkelte Arvinger. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen), som førte Ordet for dette Forslag, fremstillede, for at vinde Sympati for Vædringsforslaget, det Tilfælde, at Arvingerne have indgaaet en høitidelig Overenskomst om at skifte og dele privat, men at der var en enkelt Chikanør, som fragik denne Afstale,

og derved paavælte sine Medarvinger store Omkostninger. Saa, ganske vist, saaledes kan man tænke sig det og fremstille det, men man vil jo ogsaa kunne tænke sig det Modsatte, saaledes som det blev udviklet af det ærede Medlem for Sørg Amts 2den Valgkreds. Man kunde jo ogsaa tænke sig det saaledes, at Arvingerne ere begyndte at dele Voet efter deres Slagning — som det jo i Reglen vil være — i den Forventning, at Alle ere besjælede af en god Vilste til at komme hinanden imøde. Nu viser det sig imidlertid, at der opstaaer Rivninger imellem dem; det bliver aldeles utaaleligt at kævles derom, og naar endelig Alt kommer til Alt, saa er der jo, naar der opstaaer Strid, Nødvendighed tilstede for at paakalde de retslige Autoriteters Mellemkomst. Naar det nu stiller sig saaledes, at det maaske endog er Flertallet af Arvingerne, som erkjender Nødvendigheden af at overlade Voets videre Behandling og endelige Deling til Skifteretten, fordi der er en enkelt Arving eller enkelte Arvinger, som ere aldeles umedgjærlige, er det saa billigt og rimeligt, at disse Arvinger skulle bøde, fordi de gjøre Brug af, hvad jeg vil falde deres Ret? Det ærede Medlem, som førte Ordet for dette Forslag, udtalte ganske rigtig, at Forslaget i Grunden sigter til at lægge en Bøde paa de Arvinger, som ønske, at Voet skal overgaa til offentlig Skiftebehandling, men efter min Mening, er det uretfærdigt at lægge en Bøde paa Folk, som ikke have gjort sig skyldige i nogenformhelt Forbrydelse eller Forseelse, og det er jo ganske vist ikke nogen Forbrydelse eller Forseelse at henvende sig til de retslige Autoriteter eller Myndigheder for at faae et Forhold klaret, som man ser, at man ikke kan klare selv. Selv i det Tilfælde, at man maatte have sluttet et Slags Overenskomst om at skifte privat, saa tror jeg dog, at man med Føie kan sige, at en saadan Overenskomst kun er indgaaet under den aldeles naturlige Forudsætning, at der viser sig Mulighed for at faae skiftet og delt i Mindelighed, og naar denne Forudsætning brister, saa forekommer det mig, at det ikke kan bebreides Noget, at han træder tilbage fra en Afstale, som kun er indgaaet under en saadan Forudsætning. — Jeg kommer dernæst til Forslaget under Nr. 13, hvis rette Betydning imidlertid nærmest fremgaar af Forslagene under Nr. 14 og 20, og i Forbindelse dermed itaa jo fremdeles Forslagene under Nr. 21, 54 og 60. Hvad disse Forslag angaar, vilde jeg saare gjerne imødekomme det ærede Udvalg samt det ærede Medlem, som med den største Varme har ført Ordet for dette Forslag, nemlig Rigsdagsmanden for Veile Amts 3die Valgkreds (J. Nielsen), men jeg maa dog minde om, at skjøndt det jo ganske vist kan være saaledes, at Opmærksomheden særlig er bleven henvendt paa disse Forhold og paa Ønskeligheden af saadanne Bestemmelser som dem, der foreslaas under disse